

časopis skautského střediska

Blaník

březen 2010

Jak se šije barák
Chessmaster 1943

K pramenům neznámé řeky
Každý může konat dobro

Číslo, čísla a čísla
Rio de Janeiro

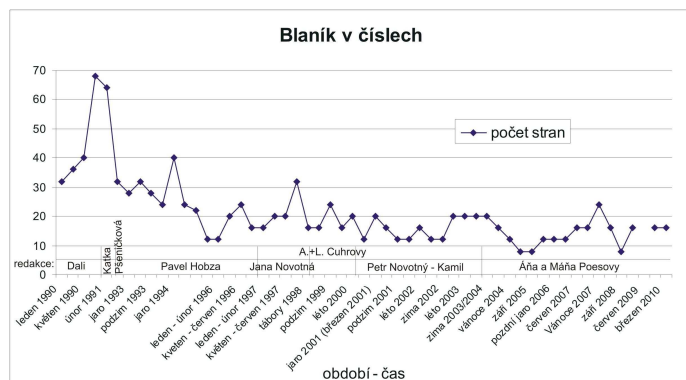

Trocha čísel

Vychází další – nové – číslo Blaníku. Kolik přemáhání to vždy stojí, než člověk vymyslí co napíše, sedne si ke klávesnici a začne dávat na papír své myšlenky a nápady, to víte mnozí moc dobře.

Takhle (jak ho právě nyní držíte v ruce) vypadá ten „dnešní“ Blaník. Každý ho zná, spousta z nás ten „nový“ drží třikrát do roka v ruce. Nový – hm, relativní pojem. Těmhle bude za čtvrt roku „starý“ jako ten, který má číslo jedna.

Číslo jedna? Ano, dříve se časopisy číslovaly, měly jiný obsah, redakce se střídaly, časopisy byly občas tlustější, jindy útlejší, minimálně jednou se stalo, že vůbec nevyšel. Ale to tentokrát naštěstí nehrozí – inspirací se sešlo hnedkon několik. No, a kdyby měl někdo chuť se dozvědět, jaké bývaly střediskové srazy vůdců (Blaník č. 34) či co je Pracák pro Protěž (Blaník č. 31), koukněte do těch starých. Chystá se zpřístupnění většiny „starých“ časopisů pro celou Blanickou veřejnost. Tyto historická čísla by postupně měly přibývat na webových stránkách časopisu.

S jakým nadšením a myšlenkami časopisy vznikaly? Zeptejte se redakci. Říká se, že statistika je exaktní věda o nepřesných číslech (jiní ji „nazývají“ ještě jinak). Platí to? Čára v grafu nám pouze říká, kolik stran jednotlivá čísla měla. Jak by ovšem takový graf vypadal, kdyby tam byl zohledněn počet nákladů jednotlivých čísel, cena časopisu nebo počet dnů od uzávěrky k distribuci? Jistě zajímavě. Vznikla by mezi tím nějaká závislost? Těžko říct. Tak ať je ještě spousta „nových“ čísel Blaníku a ať se jejich redakcím daří.

Moji milí, . . .

**nebuďte jako ukazatele u cesty
– ty stojí na místě, nejdou
s tím, kdo tou cestou kráčí.**

Moje krátké svědectví se týká toho, jakým byl Gigant – ten velký muž s ještě větším srdcem – skautem. V té životní „roli“ jsem ho znal skutečně dost dlouho – skoro 50 let. Myslím, že kdyby působil podobně v nějakém kmeni severoamerických indiánů, dostal by jméno „Ten, který otvíral mladým lidem budoucnost“ nebo „Ten, který mladým lidem důvěřoval“. Což spolu samozřejmě těsně souviselo. Ve své knížce Skautské putování po stezce životem shrnul lidskou pouť takto: „Životní oblouk je ohraničen dvěma mezníky: začíná důvěrou ve svět a končí moudrostí stáří.“ A Václav byl toho skutečným vtělením. V dobách, které s námi procházel a které byly a dosud jsou charakteristické právě chyběním důvěry ve svět a zejména dobro a současně i zoufalým nedostatkem opravdové životní moudrosti, zprostředkovával znovu a znovu

mladým lidem zkušenost, že přece jenom život nesený důvěrou a zrající k moudrosti je možný. Vždycky mladé lidi fascinoval. Byl jistě skvělý řečník. Ale mnohem víc znamenal tím, jak dokázal naslouchat. A mladým lidem zvlášť. Jak je dokázal brát vážně, jak rozplétal jejich obavy, jak poskytoval jejich bublající a mnohdy „nevykvašené“ svobodě pevnou oporu v laskavé chápavosti.

V dnešní době, tak chudé na skutečné vzory – a zvláště vzory mužské – byl ztělesněním otcovství. Otcovství, které nevítězí ostentativní silou, bojovným hrdinstvím, odvahou hraničící s bezohledností, převahou věku a znalostí, nýbrž přesvědčující svou schopností znovu a znovu nabízet důvěru, skromně a tiše poodstoupit do chvíle, kdy je přizváno k pomoci. Otcovství, které výchovu nezaměňuje s manipulací, nepřitesává dítě či dospívajícího ke svému obrazu, ale pomáhá mu objevit sama sebe. Přesně podle rady Chalíla Džibrána „Vaše děti nejsou vašimi dětmi. Jsou syny a dcerami Života toužícího po sobě samém. Můžete se snažit být jako ony, nepokoušejte se však učinit je podobné sobě.“ Tím spíš se ovšem pro mnohé z nás stával vzorem toho, jak si má počínat skutečně milující, moudrý skautský vůdce. Často krát říkával „Nebudte jako ukazatele u cesty – ty stojí na místě, nejdou s tím, kdo tou cestou kráčí“. Až do konce téhle své pozemské pouti se dokázal sám učit, měnit, revidovat své poznání na základě svého dialogu s životem a poznáním druhých. Pro mě osobně bylo vzrušující sledovat, jak v posledních dvaceti letech objevoval krajinu du-

chovního života, do níž ho kdysi uváděl Pavel Křivský, ale po dlouhou dobu v ní spíše plaše postával trochu na okraji. Nemám žádnou pochybnost, že po překročení prahu smrti zjistil, jak vlastně byl neustále blízko tomu Životu, který jediný je skutečným zdrojem pravdy, naděje a lásky.

Václave – děkuji. A na shledanou.

EDY,

převzato z krizovatka.skaut.cz

„Nebudte jako ukazatele u cesty – ty stojí na místě, nejdou s tím, kdo tou cestou kráčí.“

„Přeji vám všem hodně dobré pohody, jasné nebe nad stezkou, mnohá přátelství a spoustu radostných dětských úsměvů a rozzářených očí ve Vašich oddílech a v mnoha činnostech po celý rok 2010. Jedno velké nebezpečí vidím dnes v tom, že mnozí lidé ztrácí smysl života. Jak tomu čelit? Člověk, který dobře zná krásu jarního lesa, krásu kvetoucích luk i čistých potoků a k tomu i horských chalup, noční oblohy i ranních mlh, nemůže pochybovat o vnitřním smyslu světa i lidského výchovného usilování. Mnoho radosti a pěkných zážitků Vám přeje – Václav Břicháček (po návratu z nemocnice a se stálým optimismem)“ Výše psané řádky nemají nahradit bibliografii Václava Břicháčka (tu si můžete přečíst kdekoliv na internetu, např. <http://krizovatka.skaut.cz/zpravodajstvi/471> vaclav-brichacek-ten-ktery-duveroval-mladym-lidem/, odkud je převzat i tento úryvek). Mají připomenou lidskost, kterou rozdával všude kolem sebe.

Operace Chessmaster 1943

Na konci října se družinka Žmlvů opět zúčastnila netradiční airsoftové akce, která navazovala na minulý velmi úspěšný ročník. Sraz byl v pátek na Nádraží Braník. Celkem nás bylo 8. Já(Fredkin), Kuře, Fík, UFO, Trol a tři Protěžáci Proužek, Mártý a Šmoula. Po chvíli čekání dorazil také George (vedoucí od Protěže) a řekl nám ať jdeme za ním. Sešli jsme k silnici a tam už na nás čekal bílý tranzit. Naházeli jsme do něj batohy, nastoupili a jeli jsme. Po chvíli jízdy nás začal George po dvojicích vysazovat v malých vesničkách. Já jsem byl vyhozen s Fíkem ve vesnici Nová Ves pod Pleší nedaleko od Dobříše.

Chcete vědět, jak dopadl příběh spojeneckých výsadkářů, jež v roce 1942 zničili důležitou německou továrnu? Čtěte dál!

Už rok tady trčíme. Poschovávání po různých vesnicích a zapadákověch. Od té doby, co jsme my, českoslovenští elitní vojáci, momentálně pod vlajkou Velké Británie, zničili německou továrnu na výrobu tajné zbraně, která mohla rozhodnout tuhle strašnou válku, nám nikdo nedal vědět. Spoje-

necké velitelství na nás asi úplně zapomnělo. Gestapo po nás ustavičně pátrá a my musíme jen doufat, že nás nikdo neudá. Až dnes se po dlouhém čekání zase něco děje. Pošťák nám doručil dopis s instrukcemi. Celá parta, jež společně prošla nejtvrdějším výcvikem jak v Československu tak i na Britských ostrovech se má zase sejít. V instrukcích stálo, že se máme co nejrychleji dostavit na místo, kde kdysi stála ta továrna, kterou jsme vyhodili do vzduchu. Tam na nás má čekat naše spojka. Nechápu proč zrovna tam, poslední dobou se to v té oblasti totiž skopčákama jen hemží. No, co se dá dělat. Oblékáme si své maskáče a z úkrytů vytahujeme dlouho nepoužívané zbraně. Vyrážíme na cestu. Rozhodli jsme se vydat nejprve po silnici do Voznice. Dorazili jsme tam až za tmy, nicméně podařilo se nám najít žlutou turistickou značku, po které se vydáváme. Po 7 zdolaných kilometrech konečně dorážíme na palouk, v jehož středu jsou ještě zřetelně patrné ruiny bývalé tajné továrny. V tom vidíme světlo. Jdeme k němu a doufáme, že to jsou naši. Naštěstí ano. Narazili jsme na 4 další členy z naší party. A taky na spojku, jež sem byla shozena s padákem z letadla Britských Královských vzdušných sil (RAF). Chybí nám už jen Trol a Mártý. Zatím si rozdělujeme munici, dvě lékárny, dalekohled a rozkazy z našeho velitelství. Po chvíli dorážejí i poslední dva členové. Tentokrát, je naším úkolem zabít generála polního maršála Wernera Keitela. Je to velmi vlivný člověk, který pracuje v těžkém utajení a je jedním z nejužšího velení Fašistů. „Bude to složité, ale my

se nevzdáme!“ tvrdíme všichni svorně. Podle plánu A by se měl Keitel zdržovat u nedalekého Dolního rybníka. Tam máme dorazit a identifikovat ho a popřípadě pokusit se ho odstranit. Vyrážíme. Jenže zrada. Mapy, které máme ještě z minulého roku, jsou zastaralé a mnoho polních cest vede poněkud jinudy, než jak jsou značeny. Naši situaci ještě zhoršuje, teď už velmi hustá tma. A tak k nedalekému rybníku dorážíme po dlouhém bloudění. Když jsme se k němu konečně dostali, sundáváme batohy a chystáme se na akci. Dobíjíme zbraně a vydáváme se vpřed. Na

se určitě bude německý generál ukrývat. Rozdělujeme se na dvojice a postupujeme. Bohužel jsme nebyli dost obratní a generálova početná ochranka nás zpozorovala. Padlo pár výstřelů z obou stran a pak se generál vypařil. Měl to dost jednoduché. Ve tmě nebylo vidět a tak jsme ani netušili, kterým směrem se mohl vydat. Plán A selhal. Nepodařilo se nám generála odstranit ani identifikovat. Rozbíjíme stany a rozhodujeme se zde přespát. Na radu naší spojky, která má krycí jméno Kos, držíme hlídky. Moje hlídka byla ještě celkem klidná, ale jiní to štěstí neměli. Okolo šesté ráno jsme byli napadeni. Jen horko těžko se nám podařilo ubránit. Při této bitvě se nám podařilo získat klíčky od německého transportního auta značky Volkswagen. Došli jsme do nejbližší vesnice, kde jsme ho hravě našli. Nasedli jsme a začali probírat plán B, který jsme obdrželi, pro případ že by plán A selhal. Byli jsme odvezeni do vesnice Chaloupky, odkud jsem měli obejít 6 míst, které nám měli

druhé straně rybníka svítí světlo. Tam

pomoci se zabitím generála Keitela. Abychom všechno stihli, rozdělili jsme se do týmů. V prvním šli UFO s Fíkem, jež měli nejdelší trasu a na starost měli 2 místa. Jako další šli Trol, Proužek, Mártý a Šmoula, jež měli stihnout také 2 stanoviště a v 11:30 se měli srazit se mnou a Kuřetem. My jsme měli

udělat jedno stanoviště a pak se připojit k Trolově skupině, abychom společně zvládli nejtěžší stanoviště, které bylo oproti ostatním pohyblivé. Když jsme s Kuřetem dorazili na místo našeho prvního úkolu nic jsme nenašli. Prohledali jsme tam všechno, ale prostě jsme nic nenašli. Zavolali jsme na helpline a tam nám operátor sdělil, že tam prostě nic není a že máme pokračovat podle svého plánu. Tak jsme pokračovali směr pojízdné stanoviště. A na to jsme čirou náhodou narazili. Když jsme se přesvědčili, že kolem hlídá velké množství vojáků, zalezli jsme do neda-

lekého houstníku a šli jsme zavolat Trolovi. Bylo totiž už po době, kdy jsme měli sraz. V telefonu nám Trol potvrdil, že by mohl přijít se svoji skupinou do půl hodiny. Nestalo se. Po 45 minutách se situace stala ještě zoufalejší. Dva vojáci šli na obhlídku a spatřili nás. Okamžitě zahájili palbu. První dvě kulky jen tak proletěly kolem nás, ale třetí už našla svůj cíl. Kuře to schytl. Viděl jsem jak z něj stříká krev a neváhal jsem. Zvedl jsem se a začal utíkat pryč. Ačkoli jsem kličkoval a pokoušel jsem se palbu opětovat bylo jen otázkou času, kdy to do mě našijou. Pak sem ucítil takové drobné bodnutí do zad a s výkřikem jsem se skácel na zem. Probral jsem se asi za dvacet minut. Ošetřil jsem se a šel jsem se podívat, kde je Kuře. Ležel na tom místě kde jsem ho viděl naposledy. Naštěstí stále žil a tak jsem ho probral. Po chvíli odpočinku se v nás opět vzedmulo odhodlání zaútočit. Tentokrát jsme se dostali poměrně blízko pojízdnému velitelství, bílému tranzitu, ale náš útok byl odražen. Když jsme se vzpamatovali uviděli jsme jak se Němci chystají k odjezdu. Naskákali do auta a zavřeli za sebou dveře. „To je naše poslední šance!“, pomysleli jsme si. A rozhodli jsme se podniknout další, tentokrát rozhodující pokus. Bylo to všechno nebo nic. Doběhli jsme pár metrů a začali to pálit do auta. Bohužel bylo pancéřované. Nicméně, dva Němci vyskočili za auta a začali se bránit. Řidič vyskočil a neozbrojen začal utíkat. Začala přestřelka. Skrývali jsme se za stromy a stříleli jak o život. Zepředu nás zasypával ranami německý voják Košta a jeho parťák Perník nás začal obcházet, s tím že nám

vpadne do zad. Stál jsem za stromem a věděl, že jestli se něco nestane, brzo nás dostanou. V tom se Kořta vyklonil zpoza stromu, za kterým se kryl, aby na mě mohl vypálit. Také jsem vykounul, natáhnul a pečlivě zamířil. A vyplatilo se to. Kořta to dostal přímo do prostřed hrudníku a padnul. Už zbýval jen Perník. Byl pod naší neustálou palbou, ale zejména dobrému krytí se mu dařilo unikat našim střelám. Pak ovšem udělal chybu. Zůstal jen malou chvíličku odkrytý a Kuře toho bez váhání využil a našel to do něj. Dostali jsme je. Doběhli jsme k autu. Na místě pro spolujezdce ležely nějaké papíry. Vzali jsme je a šli se podívat po Trolovi. Našli jsme ho a zjistili jsme, že chyba nebyla tak úplně na jeho straně. Celou dobu jsme totiž s Kuřetem mysleli, že Němci stojí přímo na místě našeho plánovaného srazu, Ale nebylo tomu tak. Trola a jeho partu jsme našli jak si pochutnávají na jídle, které na svém stanovišti vybojovali. Nudu zabíjeli děláním blbostí s balíčky instančního jídla americké armády, jež získali. Po chvílce hádání se o tom, kdo vezme odpadky, jsem se našel, vzal jejich odpadky a s Kuřetem jsme odešli. Tím jsme je donutili, aby zvedli svá líná těla a taktéž vyrazili na místo srazu. Tam jsme měli být ve tři hodiny odpoledne. Já s Kuřetem jsme nasadili ostré tempo, ale přesto jsme na horu „Ve Vrchu“ dorazili se zpožděním větším jak jedna hodina. Trol, Šmoula, Mártý a Proužek byli ještě daleko za námi a to i přesto, že jsme vyrazili ve stejný čas ze stejného místa. Na místě srazu naopak už byli UFO s Fíkem a taky naše spojka. UFO s Fíkem stihli oba své úkoly. Dobyli a

vyplenili muniční sklad a také získali fotografie a plánek nákladního nádraží v Milíně. Podle dokumentů, které jsem s Kuřetem ukořistil, se právě tam od 17:00 do 19:00 měl zdržovat na inspekci generál Keitel. Tam jsme zamířili. Trolova skupina na místo srazu nedorazila, takže jsme jim museli jít naproti. Potkali jsme je až pod kopcem v malé vesničce Buk. Vyrázili jsme do Milína. Asi bychom to nestihli, nebýt toho, že nás na místo převezli Tranzitem. Věděli jsme, že pokud neuspějeme teď bude náš úkol, zabít Keitela, už jen těžko splnitelný. Ovšem, hned první útok dopadl absolutním fiaskem. Byli jsme krvavě odrazeni. Téměř půl hodiny jsme si ošetřovali své rány a vymýšleli strategii dalšího postupu. Pak jsme se odhodlali k dalšímu útoku. Já, Fík, Kuře a UFO jsme šli po jedné straně hustými křovisky a zbytek (Trol, Šmoula, Proužek, Kos a Mártý) se vydali po poli. Po dlouhém prodírání se nám podařilo obsadit silnici. Postupovali jsme po dlouhém mostě, očekávajíc co přijde. Byli jsme velmi opatrní. Přeci jenom už byla tma a nepřítel nás mohl kdykoli napadnout. A tak se také stalo. Najednou na nás začali nabíhat zezadu Němci. Já,

Trol a Mártý jsme přeskočili svodidla a skutáleli se po svahu dolů, pod most. Tam žádní nepřátelé nebyli. Prošli jsme pod mostem a otevřel se nám pohled na staré nádraží. Tady, se měl odehrát

klíčový boj. Došli jsme k malé budově a prohlídli jsme si jí. Nikdo tam nebyl. Pak jsme začali postupovat nástupišťem. Byli jsme tři a každý se vždy kryl za jedním sloupem. V tom na nás zaútočili. Byli jen dva a stáli na druhém konci nádraží. Začali jsme nabíjet a střílet. Pálil jsem jednu kulku za druhou. Měl jsem pocit, že ta přestřelka trvá věčně. Ale nikdo zatím nebyl zraněn. V tom tam začali nabíhat další lidé. Propukl strašlivý zmatek. Útočili na nás zepředu i ze strany. Neměli jsme šanci. Nejdříve jsem to schytal do nohy. Pak do druhé. Neudržel jsem se na nohou a spadl. Naštěstí ke mně přiběhl náš medik a ošetřil mi obě má zranění. Pak jsem uslyšel výstřel a víc si nepamatuji. Probral jsem se až když na nádraží ohlásili: „Za dvě minuty probíhá transport!“ Došlo mi, že máme posledních 120 sekund k provedení atentátu. V tom jsem si všiml malé skupinky ne daleko ode mě. Naštěstí to byli naši. Trol, Kos, Proužek a Mártý. Rozhodli

jse se, že vyčkáme u malé budovy na kraji nádraží. Skryli jsme se za ní, ale začali na nás nabíhat. První to schytal Kos. Trol s Proužkem začali lézt po žebříku nahoru, na střechu. Já jsem skočil za roh a lehl jsem si do trávy. Slyšel jsem jak jen pár metrů ode mě probíhá zuřivý boj Proužka s Trolem proti německé přesile. Přikrčil jsem se a nahlédl jsem za roh. A podíval jsem se přímo do tváře němce. Lekl jsem se a instinktivně jsem se zvedl a začal prchat od budovy. Říkal jsem si, že se skryji kousek od centra boje a pak se vrátím. Mé plány narušila dvojice jdoucí proti mně. Třikrát za sebou jsem namířil a vypálil. Trefa! Jednoho z těch lidí jsem sejmul. Ale neradoval jsem se dlouho. Hned vzápětí jsem dostal zásah, jež mě vyřadil z boje. Ležel jsem v trávě. Ten Němec, kterej mě dostal si naštěstí myslel, že je po mě. V tom jsem uslyšel volání: „General ist tot, General ist tot!“ V překladu: „Generál je mrtev, generál je mrtev!“ V tom mi to došlo. Ti dva němci, jež jsem potkal byl generál polní maršál Werner Keitel a jeho osobní stráž. Němci, zaskočení zprávou o smrti jejich velitele začali zmatkovat a vrhli se na ústup. Z posledních sil jsem zavolal na medika, aby mě přišel ošetřit. Naštěstí nestál daleko a pomohl mi na nohy. Společně s ostatním jsme došli na místo, kde začínal náš útok. Tam čekali Fík, Kuře, UFO a Šmoula, kteří z důvodu zranění nemohli zasáhnout do boje. Spojka nám předala informace, jak se máme dostat zpět do Velké Británie. Podle nich jsme měli nasednout zde v Milíně na vlak jedoucí do Zdic. Lístek si kupovat nemusíme, průvodčí je náš člověk. Ze Zdic jsme se

měli dostat na nádraží Praha-Vršovice. Odtamtud dojít na Čechovo náměstí, kde v č.p. 15 máme byt, který můžeme využívat. Domovnice nám dá klíče a nebude se na nic vyptávat. V sudou středu v měsíci přijde pošťák a předá nám zásilku, kterou obdržíme pod heslem „Skleněnka“ a pošťákovi musíme dát 300Kčs, které jsou zašité v koberci pod oknem. V zásilce bude lístek na vlak do polského města Štětín. Vystoupit však máme už v Casekowie kde v dopoledních hodinách na pokladně číslo sedm máme zažádat o zpáteční lístek do Francie, Pokladní nám dá klíčky od skříňky ve které najdeme další instrukce. Tento plán však zkrachoval už ve vlaku směr Zdice. Tam nám průvodčí řekla, že jedem jen do Rejkovic a že máme vyjít na horu Plešivec a dorazit ke Smaragdovému jezírku. Všichni jsme už byli velmi unavení, ale nevzdali jsme to a s batohy jsme se za tmy vydrápali na Plešivec. Výhled stál za to. Nicméně času nebylo nazbyt, takže jen co jsme se pokochali pohledem na noční Brdy, tak jsme vyrazili směr Smaragdové jezírko. Tam jsme se sešli s jedním partyzánem, který nás nechal u sebe přespát a dal nám najíst. Po vydatné večeři jsme zalezli do stanů a šli spát. Ráno nás ten partyzán probudil, s tím že na nás útočí Němci. Vstali jsme a šli bránit své životy. Partyzán nám ještě řekl, že kdyby ho němci zabili, tak máme jít po zelené na vrchol a odtamtud po červené až na místo kde kříží silnici, tam na nás bude čekat auto. Své životy jsme se nám sice ubránit podařilo, ale odvážný partyzán v boji padl. Už velmi unavení jsme se vydali na místo. Možná i proto jsme omylem šli

po červené na druhou stranu, než jsme měli. Nakonec pro nás auto přijelo a my jsme odjeli do Příbrami. Tam jsme navštívili mši a vydali se do Prahy. I přes technické problémy jsme tam nakonec dorazili. Byli jsme šťastní, že se nám opět povedlo splnit náš cíl a pomohli tak spojencům ve válce proti Němcům. Jen malou kaňkou na dobře provedené práci bylo, že se nám zatím nepodařilo dostat se zpět do Británie. Třeba příště...*poznámka autora: Tento text se zakládá na pravdě, jen malé detaily byli poupraveny. Děkujeme všem organizátorům jak z oddílu Keya tak z Protěže. Pro zvědavce přidávám ještě pravidla hry: Jsou dva druhy zranění při zásahu:*

Prvním je zásah do končetin horních i dolních a zadku; takový zásah není smrtící, ale rozhodně člověka oslabí. Proto se po zásahu do takového místa chovej (v rámci možností) jako kdybys měl zasaženou část těla opravdu zraněnou. Např.

pokud dostaneš zásah do nohy, můžeš např. kulhat. Je to tzv. „lehké“ zranění.

Druhým typem zásahu je zásah „smrtící“. Tedy zásah do hlavy, krku a trupu.

Každý tým má dva zdravotníky, kteří mohou ošetřovat lehká zranění. Ošetřovat budou pomocí pásky, kterou přilepí na zranění místo (jako) obvaz(u). Kdykoli je kdokoli ošetřen zdravotníkem, je jeho lehké zranění vyléčeno a on je celý provozuschopný.

Lehkých zranění je možné mít i více, ale člověk by se měl podle toho chovat.

Pokud je člověk smrtelně zasažen, je vyloučen z bitvy až do chvíle, kdy jeho družstvo nevyhraje či neprohraje nebo se nevzdá. Pokud vyhraje, křísí se z něj všichni mrtví. Pokud prohraje, opět se křísí všichni mrtví, útok na to samé místo je možné provést až za 20 minut. Pokud se vzdá, postupuje se, jako kdyby prohrálo.

FREDKIN, KEYA

Duchovní zdokonalování aneb každý může konat dobro

Pro náš oddíl je typická jedna činnost, která rozhodně nesmí chybět. Minimálně na letním táboře. Je to duchovní program. Občas nějaký připravíme i na výpravu nebo ho někdo z vedoucích zařadí do programu na schůzky. Jsme věřící oddíl, takže je pro nás naprosto přirozené chodit o nedělích do kostela a mít společné ranní a večerní modlitby. Měli jsme potřebu mít nějaký program, který by nás provázel celou akcí, táborem, jako děti provází etapová hra, ale který by nebyl založen na hrách a na tom, kdo vyhraje nebo prohraje, kdo je

nejlepší. Program, který by byl zaměřen na určité duchovní zdokonalování, na růstu vztahu s Bohem, na všímání si druhých lidí a na konání dobra pro ty ostatní. Zkrátka abychom společně vytvořili příjemnou atmosféru a partu lidí, kterým na sobě záleží a nemyslí jen na sebe, ale na Boha a na ostatní. Tohoto programu, na rozdíl třeba od etapové hry, se účastní úplně všichni, jak děti, tak i vedoucí a provází nás po celý den, ne jen ráno nebo večer nebo jen v určité části dne. A v čem

tento program spočívá? Je z velké části založen na křesťanských hodnotách. Je ale mylné si myslet, že se tohoto programu nemůžou zúčastnit děti či vedoucí, kteří nevěří v Boha. Vzhledem k tomu, že v našem oddíle máme lidi, kteří v Boha nevěří, máme to koncipované vždy tak, aby si v tom každý mohl najít to svoje. Nebudu tady představovat všechny duchovní programy,

které jsme kdy měli, bylo jich opravdu mnoho. Některé byly zaměřeny na dělání dobrých skutků pro druhé, jindy jsme šli po stopách nějakého světce nebo byl zaměřen na ctnosti. Vzpomenu na bych na jeden, který se mi moc líbil. Byl založen na několika částech našeho těla, které každý den používáme – ruce, nohy, uši, oči, ústa a poslední – naše srdce. Vždy ráno byla představena jedna část našeho těla vtipným rozhovorem mezi Bohem a člověkem. Poté každý dostal papírek s obrázkem části těla a s prosebnou modlitbou o to, abychom dokázali tuto část těla využít k užitku těch druhých. Cílem těchto programů je, abychom duchovně rostli, vážili si těch druhých, byli připraveni jim kdykoliv pomoci, brali je takové jací jsou. Také je to něco, co děláme všichni společně, jak vedoucí, tak i děti. Myslím si, že i díky tomu se může setříť rozdíl mezi malými a velkými, mezi dětmi a vedoucími, mezi prvními a posledními v hrách, protože duchovně se zdokonalovat a konat dobro můžeme bez výjimky všichni, stačí pouze chtít.

CHOBÍ, DOBROMYSL

15. Protěžácký ples - Karneval de Rio de Janeiro

28.11.2009 od 19:30, tradičně v Krčské sokolovně znělo v pozvánce v barvách brazilské vlajky (modrá, žlutá, zelená). Je to tak. Proběhl již 15. Ročník tradičního plesu pro rodiče a přátele protěže. Jak již název napovídá, letos mohli všichni zúčastnění přijít v modro-zeleno-žlutém oblečení a maskách,

protože se jednalo o karneval. K tanci a zábavě hrála skupina The Five Band(<http://www.thefiveband.wz.cz/>), která roztančila nejednoho človíčka. Po parketě se poté proháněly páry ve víru jiveu, cha-chy, waltzu, ale třeba i tanga. Na programu byly i dvě předtančení. První v podání roverů z protěže bylo ve znamení kabaretu. Druhé, nacvičené vedoucími (a jedním externistou), bylo divadelně tanenčním vystoupením v rytmu samby. Co víc dodat... Atmosféra jako vždy velmi příjemná. Blíže nemá smysl asi popisovat, protože to se musí zažít. Proto neváhejte a přijďte i nebo nově v listopadu roku 2010.

PROTĚŽ

Návrat ke starým tradicím

Jednou z mnoha tradic Statečných srdcí bývalo vlastnoruční šití týpek. Ještě vedoucí současných nejstarších vedoucích, tedy nás, tuto bohubilou činnost zdatně ovládaly. Nu a když vám již mnoho času v oddíle nezbývá, začnete vzpomínat, co by se ještě dalo vylepšit, co z památek dob dávno minulých oživit či alespoň zachovat pro další generace... A tak si dvě z nás

15. Protěžácký ples

28.11.2009

Karneval de Rio de Janeiro

od 19:30

v Krčské sokolovně

Připraven je pro vás bohatý program:
kapela The Five Band, předtančení,
občerstvení za nízké ceny, spousta přátel, rozmanité kostýmy
všech zúčastněných, tombola

ulice Za Obecním Úřadem, Praha 4
Spojení: bus 192, pěšky z metra
Kačerov nebo Budějovická

Přijďte v rozmanitých kostýmech
nejrůznějších rozměrů a tvarů v
barvách brazilské vlajky

!!! Zvání jsou i vaši přátelé !!!

Více na www.protez.blanik.info

řekly, že svou oddílovou kariéru završí právě ušitím jednoho parádního týpka, do kterého nebude zatékat ani foukat, které nemá dveře velikosti dvouročního dítěte, jehož chlopně se netrhají a vůbec, které bude chloubou našeho oddílu po mnoho dalších desetiletí.

Na úvod musíme přiznat velkou výhodu, která byla vlastně skutečným prvním impulsem – krásná kvalitní týpkovina, která v délce 65 metrů již mnoho let zahálela na půdičce naší klubovny. Když se nám ji podařilo dostat do garáže, kterou jsme pro tento účel vyklidily, mohla práce začít.

Zde musím alespoň několika větami vzdát hold našim třem nepostradatelným pomocníkům. Staříčkému šicímu stroji značky Bobbin, který se ctí vydržel tu nejtěžší práci (měřitel-

nou vskutku na kila), sešívání dlouhých pruhů. Dále „jeansové jehle 130“, která nám věrně sloužila téměř do konce a do plachtoviny celkem našila téměř 5km nití. A naposledy růžové hrudce krejčovské křídly, kterou lze díky její ideální barvě najít i v obrovské záplavě týpkoviny.

Když děláte nějakou činnost poprvé, má to jednu velkou výhodu – můžete přijít na spoustu geniálních řešení, vylepšení a inovací. Ale také velkou nevýhodu – můžete zkazit takřka cokoli. Když ovšem zkazíte ty správné věci, nikdo si ničeho ani nevšimne a proto raději přejdeme k tomu, jak se vlastně náš Drobeček narodil. Velmi vhodné je provádět tuto činnost ve dvou. Jednak je to mnohem zábavnější a jednak se takto odhalí mnohem více hrozí-

cích chyb. . . Vezmeme tedy roli kouřem ještě nevonící tkaniny a nastříháme ji na pruhy, ze kterých sešitím k sobě a následným vystřížením vznikne půlkruh. Po stranách vystříhneme otvor dveří, vyztužíme přední část, která se bude spínat jehlicemi. Na ní obšijeme a prořízneme celkem zhruba 60-80 dírek, po kteréžto fázi si dáme dobrý oběd s lehkými příbory (to proto, že naše třesoucí se bicepsy a tricepsy jsou po zápasu s dírkujícím strojem stěží schopny uzvednout vidličku). Nesmíme zapomenout na chlopně. Nejprve z estetických představ obou švadlen postupně skloubíme originální kompromis ohledně jejich tvaru a poté je vystříhneme a přišijeme správnou stranou na správná místa. Kdyby byla možnost prohlédnout si celý výtvar vcelku, bylo by možno v tuto chvíli konstatovat, že vzhled již týpí připomíná dosti věrně. Zbývá přišíť popruh s očkem na špičce a vyrobit dveře na míru. A ještě umělecký podpis.

Celková práce trvá ve dvou v pře-

počtu necelých 20 minut na metr čtvereční, ale že těch metrů je zhruba 120, je třeba si na celé dílo vyhradit alespoň čtyři dny. A také dva šicí stroje (oba jsou od té doby v opravě. . .), jednu garáž, bratrův pokoj, tunu špendlíků, měřicí pásmo a nahrávku Českého nebe Járy Cimrmana, se kterou se šije hned veseleji.

Ale ten pocit, když se dílo povede, ten stojí za to. Jinými slovy, kdy jste si vy naposledy ušili vlastní barák?

PTÁČE + MINUTU, STATEČNÁ SRDCE

Oddílové hory jako expedice K pramenům neznámé řeky

V oddíle říkáme hory, je to kratší a víc výstižné než zimní tábor. Bývají v únoru a trvají vždycky čtyři dny. Letos jsme vybraly úplně nové místo pobytu, a sice domek sester Voršilek v Jirětíně pod Jedlovou. Aby tento článek

nepopisoval průběh hor minutu po minutě a neznudil všechny čtenáře, vyberu „příznačné motivy“ nebo „klíčové části“, které se vám pokusím představit. Letošní hory měly po dlouhé době

jednu velkou hru (odborně symbolický rámeček?), na kterou se skautky připravovaly asi od října. Šlo o soutěž reportáží tří novinářských skupin z expedice K pramenům neznámé řeky. Ze tří

týmů dorazily dva – Močna a Srp. Jejich cílem bylo napsat co nejlepší reportáž, ale musely nejprve něco zažít, aby bylo vůbec o čem psát. Prvním úkolem, úkolem nesnadným, ba obtížným, byla obsluha boháčů sponzorujících expedici. RS a vedoucí si zahrály na rozmazlené páry milionářů. Nechávaly se obskakovat novináři z Močny nebo Srpu, vařit nejchutnější mňamky a ještě si nepřestávaly stěžovat. No, není úplně pravda, co jsem napsala v předchozí větě? . . . Boháči (aspoň někteří) byli docela příjemní lidé a skautky se zkrátka celý den staraly o jejich i o svojí stravu. A večer se všichni společně zúčastnili plesu.

Druhý den oba týmy namazaly běžky a vyšlápaly si na důkladný průzkum okolí. Nutno podotknout, že se jim nenápadně vnutili dva fotografové a jeden překladatel – naši vedoucí. My,

RS, jsme se plazily pěšky po kolenou, abychom se tolik nebořily. Na tomto místě by stálo za to vsunout části reportáží, které holky sepsaly či nakreslily o výletě, leč nemám je?. Přijely se zážitky neotřelými, až tragikomickými (např. z opakovaného pádu z vleku a dlouhého odloučení a samoty...). Ale návrat všech duší živých a zdravých posadil akci na hlavu korunu úspěšného dobrodružství.

Následovalo družinové klábosení; trochu soutěživější pro mladší Draky a vyměňující názory pro starší Pěšáky. Dobrovolníci ze starší družinky si dokonce sami připravili večerní program pro oddíl. Ale zpátky k reportážím:

V sobotu se novináři vypravili za místním obyvatelstvem, aby se dozvěděli podrobnosti o životě domorodých kmenů. Domorodce v tomto případě hrály RS, skutečných obyvatel vesnice se holky vyptávaly na leccos už ve čtvrtek. Tito divoši se však pobili navzájem, a tak z novinářů byli rázem stateční zachránci životů a informací se dozvěděli o to víc. Že ošetření nebylo vždycky úplně bezchybné, jsme jim vysvětlovaly v zápětí, při svačině v chalupě. Poslední soutěžní disciplína

se podobala sněhové úkolovce na zahradě.

Která reportáž vyhrála? To ještě nevědí ani holky ani my... Jisté je, že jsem viděla skautky strhnuté motivační hrou jako už dlouho ne, čímž pádem nás obě literární díla překvapila skvělou úrovní i předvedením. „Škoda, že už to končí,“ slyšela jsem je naříkat. Možná, že to myslely trochu dvojnásobně, jak k dobré hře, tak k našim horám.

ALŽA, MODRÝ KLÍČ

Konec zimy a krásné jaro!

-red-

jarní číslo Blaníku vychází 11. 3. 2010. Do tohoto čísla přispěly oddíly:
Dobromysl, Keya, Modrý klíč, Protěž a Statečná srdce

adresa redakce: casopis@blanik.info

casopis blanik info